

Arrest

nr. 246 901 van 6 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2018 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar vader van Nederlandse nationaliteit.

Op 30 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 mei 2019 dient verzoekster wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar vader van Nederlandse nationaliteit.

Op 31 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 februari 2020 dient verzoekster een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar vader van Nederlandse nationaliteit.

Op 10 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 augustus 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.02.2020 werd ingediend door:

Naam: E.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Taza

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar Nederlandse vader, de genaamde E. M. (RN: ...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse vader.

Om als ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat zij ten laste was van haar vader legt betrokkene de volgende stukken neer:

- *Attestation de non-imposition à la TH-TSC n° (...) dd. 11.02.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene geen woontaks of belastingen moet betalen; Marokkaans attest dd. 26.02.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Marokko.*
- *Attest OCMW Antwerpen dd. 05.05.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- *Loonfiches E. M. (januari - april 2020); Attest van vervangingsinkomen dd. 30.03.2020 inkomsten 2019 Socialistische Mutualiteiten; Schuldenattest Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dd. 14.05.2020; Deeltijdse arbeidsovereenkomst D. nv dd. 06.09.2017 met bijhorende loonfiches*

(november 2019 - maart 2020); Uittreksel FOD Economie dd. 1.12.2019; Attest Vakantiegeld 2020 RJV; Boekhoudkundig resultaat boekjaar 2020: al deze bewijzen van bestaansmiddelen staan op naam van de referentiepersoon.

- Lijst MoneyGram waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld heeft verzonden aan betrokkene voor de periode van 04.01.2017 tot 16.05.2018, met uitzondering van twee betalingen aan een derde (Jalal) en dit voor een totaalbedrag van 3925,50 euro
- Geldoverschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.03.2020 (450 euro), 18.03.2020 (200 euro), 06.04.2020 (300 euro), 14.04.2020 (600 euro), 23.04.2020 (50 euro), 06.05.2020 (500 euro): echter, deze geldstortingen zijn pas uitgevoerd wanneer betrokkene al reeds geruime tijd in België verblijft.

Uit het geheel van de bijgevoegde documenten, meer bepaald uit de verzendbewijzen en de vorige bijlage 20 dd. 31.10.2019, alsook uit het paspoort van betrokkene, blijkt dat betrokkene vóór het indienen van de aanvraag gezinshereniging in Oekraïne heeft verbleven. Zij is namelijk met een visum vanuit Kiev op 16/07/2018 naar België gekomen. In principe moet het onvermogen vanuit Oekraïne worden aangetoond. Er worden geen documenten voorgelegd uit Oekraïne die haar onvermogen aantonen. Bovendien is het niet duidelijk in welk kader ze in Oekraïne heeft verbleven. Betrokkene heeft geen verblijfsvergunning voorgelegd van Oekraïne. Uit de eerste aanvraag gezinshereniging blijkt dat ze in Oekraïne een diploma heeft behaald, en nog wat andere getuigschriften, maar hieruit blijkt niet dat ze er niet aan de slag was of onvermogen was.

Wat de financiële afhakelijkheid betreft vanuit Oekraïne zijn er wel degelijk verzendbewijzen voorgelegd aan betrokkene in Oekraïne van de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene geld van haar vader heeft toegestuurd gekregen dat ze er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Des te meer omdat haar onvermogen er niet is aangetoond.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Oekraïne vóór haar komst naar België, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in Oekraïne een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 31.10.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het Unierecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedraglijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“[...] § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; [...]”

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, met name dat verzoekster haar onvermogen uit Oekraïne niet heeft aangetoond.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Haar onvermogen in Oekraïne blijkt enerzijds uit de geldstortingen die haar Nederlandse vader haar overmaakte omdat zij als studente actief was en er tevens legaal verblijfsgerechtigd is (STUKKEN 3 en 4). Verder dient genoteerd te worden dat het gegeven dat verzoekster een diploma behaalde men redelijkerwijze mag van uitgaan dat zij in Oekraïne studente was.

Anderzijds blijkt uit de door verzoekster bijgebrachte officiële document vanwege de Fiscale Administratie van Oekraïne waarin gesteld werd dat verzoekster niet gekend is bij hun administratie, omdat zij niet over een nummer beschikt waardoor zij zich zou kunnen registreren en dus ook geen inkomsten of goederen heeft in Oekraïne (STUK 5).

Verder dient opgemerkt te worden dat verwerende partij alle andere voorwaarden voor gezinshereniging met haar Nederlandse vader niet werden betwist en bijgevolg aanvaard werden.

Voor het overige werden deze bewijzen van geldverzendingen niet betwist door verwerende partij.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse vader. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen/ en Fiscaal attest van Oekraïne tonen dit aan.

Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door de referentiepersoon en toont verzoekster met documenten uit Marokko en Oekraïne dat zij onvermogen is en ten laste is van haar Nederlandse vader.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België materieel en financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster herhaalt bijgevolg dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt dat zij afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn geweest van Nederlandse vader.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogenheid in het land van geboorte (Marokko) en herkomst (Oekraïne) op afdoende wijze bewezen.

Daarnaast heeft verzoekster tevens aangetoond dat zij geen enkele vorm van inkomsten heeft in Oekraïne en Marokko.

Voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging was verzoekster aldus onvermogen in Oekraïne: zij genoot er geen enkele vorm van inkomsten, noch had zij er enige onroerende eigendom.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

De kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Verzoekster herhaalt dat de geldbewijzen in se niet worden betwist door verwerende partij, en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Nederlandse vader omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst (Oekraïne) en van geboorte (Marokko).

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van haar Nederlandse vader (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en aangetoond heeft “ten laste te zijn”.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet.

In casu geeft de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze is genomen. In het motief wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoekster moet bewijzen in het land van herkomst of het land waar zij het laatst verbleef alvorens naar België te komen ten laste te zijn van haar Nederlandse vader. Verweerder gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekster in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat

verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse vader. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met de motieven en voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 21 februari 2020, op een ogenblik dat zij 28 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om haar vader met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen. Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Nederlandse vader.

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verweerder heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine of het land waar verzoekster het laatst verbleef alvorens naar België te komen en dit tot op het moment van de aanvraag. Verweerder stelt vast dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in Oekraïne verbleef. Hij oordeelt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was en dat uit het

geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in Oekraïne een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Verzoekster betwist dat zij niet afdoende haar onvermogen in Oekraïne heeft aangetoond. Zij wijst erop dat zij als studente actief was in Oekraïne en er legaal verblijfsrechtig was. Zij verwijst in dit verband naar de stukken 3 en 4 in bijlage van het verzoekschrift. Ze verwijst tevens naar het officiële document van de Fiscale Administratie van Oekraïne, met name stuk 5 in bijlage van het verzoekschrift, waarin wordt gesteld dat zij niet gekend is bij hun administratie waardoor zij niet over een nummer beschikt waardoor zij zich zou kunnen registreren en dus ook geen inkomsten of goederen heeft in Oekraïne. Bijkomend verwijst verzoekster naar de bewijzen van geldverzendingen van haar Nederlandse vader. De voorgelegde geldstortingen en het Fiscaal attest van Oekraïne tonen bijgevolg op afdoende wijze aan dat zij ten laste was van haar Nederlandse vader voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd:

“Uit het geheel van de bijgevoegde documenten, meer bepaald uit de verzendbewijzen en de vorige bijlage 20 dd. 31.10.2019, alsook uit het paspoort van betrokkene, blijkt dat betrokkene vóór het indienen van de aanvraag gezinshereniging in Oekraïne heeft verbleven. Zij is namelijk met een visum vanuit Kiev op 16/07/2018 naar België gekomen. In principe moet het onvermogen vanuit Oekraïne worden aangetoond. Er worden geen documenten voorgelegd uit Oekraïne die haar onvermogen aantonen. Bovendien is het niet duidelijk in welk kader ze in Oekraïne heeft verbleven. Betrokkene heeft geen verblijfsvergunning voorgelegd van Oekraïne. Uit de eerste aanvraag gezinshereniging blijkt dat ze in Oekraïne een diploma heeft behaald, en nog wat andere getuigschriften, maar hieruit blijkt niet dat ze er niet aan de slag was of onvermogen was.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft vanuit Oekraïne zijn er wel degelijk verzendbewijzen voorgelegd aan betrokkene in Oekraïne van de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene geld van haar vader heeft toegestuurd gekregen dat ze er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Des te meer omdat haar onvermogen er niet is aangetoond.”

Verweerder leidt uit het door verzoekster voorgelegde paspoort en visum af dat verzoekster vanuit Kiev naar België is gekomen. Waar verzoekster thans verwijst naar het onvertaalde stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift, met als titel een *“tijdelijke verblijfstitel Oekraïne als studente”* in het verzoekschrift stelt de Raad vast dat dit stuk niet kan worden aangetroffen in het administratief dossier. Er blijkt niet dat verzoekster stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift heeft voorgelegd aan de verweerder. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is in welk kader ze in Oekraïne heeft verbleven en geen verblijfsvergunning heeft voorgelegd van Oekraïne is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster heeft nagelaten stuk 4 bij haar aanvraag in te dienen. Waar verzoekster verwijst naar stuk 5 in bijlage van het verzoekschrift, met als titel *“Attesten Oekraïne inzake onvermogen (Schrijven Fiscale administratie Oekraïne dd. 05/07/2019)”* in het verzoekschrift stelt de Raad wederom vast dat deze stukken ontbreken in het administratief dossier. Verzoekster toont ook niet aan dat zij deze attesten heeft overgemaakt aan verweerder. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen documenten heeft voorgelegd uit Oekraïne die haar onvermogen aantonen is bijgevolg evenmin kennelijk onredelijk, nu verweerder geen kennis had van deze fiscale attesten. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de stukken 4 en 5 in bijlage van het verzoekschrift, nu verweerder er geen kennis van had. Waar verzoekster benadrukt dat zij in Oekraïne actief studente was wordt dit niet betwist door verweerder die immers vaststelt aan de hand van de stukken uit de eerste aanvraag gezinshereniging dat verzoekster in Oekraïne een diploma heeft behaald en nog andere getuigschriften. Het oordeel van verweerder dat uit het behalen van een diploma en getuigschriften niet kan worden afgeleid dat zij er niet aan de slag was of onvermogen was is evenwel niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster geen documenten heeft voorgelegd die haar onvermogen in Oekraïne konden aantonen en evenmin een verblijfsvergunning waaruit bleek in welk kader ze in Oekraïne verbleef.

Waar verzoekster stelt dat de bewijzen van geldverzendingen niet worden betwist gaat zij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat *“Het (...) niet (is) omdat betrokkene geld van haar vader heeft toegestuurd gekregen dat ze er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Des te meer omdat haar onvermogen er niet is aangetoond.”* De fiscale attesten waar verzoekster thans naar verwijst om haar onvermogen in Oekraïne aan te tonen werden niet ter kennis gebracht aan verweerder, minstens toont zij dit niet aan. Met haar kritiek dat volgens rechtspraak van de Raad het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is doet zij geen afbreuk aan het motief dat verzoekster niet afdoende

aantoonde dat zij aangewezen was op de geldverzendingen van haar vader om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie zowel in het arrest *Jia* (pt. 37) als in het arrest *Reyes* (pt. 22) benadrukt dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, “gezien zijn economische en sociale toestand”, niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest *Reyes* stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt ook hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24). Nu uit de door verzoekster voorgelegde stukken niet blijkt in welk kader zij in Oekraïne verbleef, zij geen verblijfsvergunning had voorgelegd, zij geen documenten had voorgelegd die haar onvermogen in Oekraïne aantonen en uit het voorgelegde diploma of getuigschriften niet kan worden afgeleid dat zij er niet aan de slag was of onvermogen was, is de conclusie van verweerder dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in Oekraïne een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar vader, niet kennelijk onredelijk.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder gelet op zijn ruime discretionaire bevoegdheid en gelet op de stukken die aan hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing op redelijke wijze kon concluderen dat verzoekster onvoldoende heeft bewezen ten laste te zijn van haar vader. Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van haar eerste middel verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*, stelt de Raad vast dat zij zich telkens beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Zij zet dan ook op geen enkele manier uiteen hoe deze beginselen de bestreden beslissing zouden schenden. Waar verzoekster de schending van “het Unierecht” aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven op welke unierechtelijke bepaling(en) zij precies doelt, laat staan dat zij zou uiteenzetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling(en) schendt. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet “in het licht van” artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. Verzoekster heeft verblijfsgerechtigde minderjarige zussen en een Marokkaanse moeder in België en een Nederlandse minderjarige halfzus.

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet (op een afdoende wijze) onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen (afdoende) toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van zijn Belgische vader, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleden (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.4 In de mate dat verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet en aldus geen toetsing heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM in de beslissing, benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en derhalve is er geen inmenging in het leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan de orde. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verweerder dat er geen toetsing hieraan werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg – cf. Unieburger – slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleden aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen verwanten, zoals *in casu*, moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de meerderjarige verzoekster en haar vader opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij gescheiden dient te leven van haar vader, de referentiepersoon. Verzoekster wijst er ook op dat zij verblijfsgerechtigde minderjarige zussen heeft en een Marokkaanse moeder in België en een Nederlandse minderjarige halfzus.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift niet *in concreto* aan met wie zij een gezin vormt. In de mate dat verzoekster wenst aan te geven dat zij een gezin vormt met haar Nederlandse vader wijst de Raad erop dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet kan worden besloten dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond in Oekraïne tussen verzoekster en de referentiepersoon. Uit hogersteaande beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

In de mater verzoekster wenst aan te geven dat zij een gezin vormt met haar moeder en zussen, dient verzoekster – die meerderjarig is – een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar moeder aan te tonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot louter algemene beschouwingen en gaat er aldus aan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met haar moeder aannemelijk te maken.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Voor het overige toont verzoekster niet *in concreto* aan uit welke leden haar gezin en/of familie nog zou bestaan.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat verzoekster enerzijds zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing en anderzijds ook niet aannemelijk maakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden.

Ten overvloede kan de Raad nog aanstippen dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar vader en moeder, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Het betoog van de verzoekster dat een scheiding met haar familieleden “*onevenredige schade*” kan toebrengen aan haar gezinsleven, is niets meer dan een loutere bewering die niet wordt geconcretiseerd of enigszins gestaafd. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze haar familiebanden met haar vader en moeder en zussen niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN